

Глава XXXIII

Беше душна ветровита нощ. ~~Но скоро вечер.~~ Стражата на главната кула бе свирила наскоро за смяна. Това ставаше обикновен през десетия час. Всичко в палата спеше. Или изглеждаше, че спи. Прозорците на царските спални бяха тъмни. Но и царят и царицата лежах без сън в леглата си. Сега всеки от тях си имаше отделна спалня. Твърде отдалечени една от друга.

Като чужденци, разделени от смъртна ненавист, живееха царят и царицата под общия покрив. Като два непримирими врага. Много рядко ги виждаха заедно. Понякога на черква, на някой по-голям празник, понякога на общата трапеза, когато гости почетеха царския обяд. Не си говореха никога. Или по-добре не си говореха съпругът и съпругата. Понякога царят задаваше някой бегъл въпрос на царицата, тя отвърщаше с няколко срички и всичко се свършваше с това. И то само пред хора. Инак избягваха да се срещнат.

Всеки живееше своя живот, сам, поотделно. Калоян затворен в работната си, през редките дни когато биваше в Търново - или винаги някъде из Долна земя, или Тракия, на поход, на бран.

Целгуба развличаше самотата си в лов, посещаваше черкви. Затворена в себе си, надменна и загадъчна.

През тази ветровита нощ само Мария спеше тихо и спокойно в ложето си. Нито царят, нито царицата можеха да затворят око. Всеки оглъбен в тежките си мисли. Вероятно и най-последният парик нямаше да се съгласи да смени бордея си с този царски палат, ако подозираше, колко горчелки и колко мъка се таеше под мраморните му сводове.

Лежеше Целгуба в мехото си доже, слушаше със странно доволство виенето и фученето на вятърните вихрушки, които със страх на сила се блъскаха в кулите и бойниците, притваряше очи и се мъчеше да си спомни това, което се бе случило през деня.